

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

III. Aliquot è S. Scriptura deprimuntur rationes, è quibus, quantopere ad charitatem & vnionem fraternam habendam obligemur, ostenditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

quandam e debant harmoniam: pari modo communitas religiosa, è tot cordis cum corda primaria, superiore, inquam, attemperatis constans, dulcissimã quandam edit consonantiam & symphoniam. Sed vt in lyra, si vel vna corda dissonat, cum ea aut relaxatur, aut plus nimio intenditur, omnis illa musica concordia & harmonia perit ac dissoluitur; ita si in Religione vel vnus inferior dissonet, & cum Superiore suo non consonet, in causa is erit, vt omnis vnionis huius concordia, concentus, & harmonia destruat. Atque inde nonnulli occasione sumptere dicendi vocem *concordia* à corda deriuari; sed ij rectius deducunt, qui à corde eam (omnibus scilicet vnum & idem cor habentibus) efformant, secundum id, quod in Actis Apostolorum legitur: *Multitudo autem credentium erat cor vnum & anima vna.*

Quemadmodum, vt ait Bernardus, id eo nauis aquam bibit, quod aut rimosa sit, aut tabulæ inuicem non bene connectantur, vel pice oblitæ; ita vnica, cur Religio pereat, & destruat, causa est, quod Religiosi inuicem amoris glutino, & charitatis fraternæ vinculo non bene connecti & colligati sint. Idcirco R. Pater noster Generalis Claudius Aquauiu, in ea, quã de vnione & charitate fraterna scripsit, epistola, tantopere eam nobis commendat, tantoq; nos eius studio vult teneri, perinde ac si totum Societatis bonum (vti reuera depêdere asserit) ab ea vna dependeret. Ideo etiam Christus Iesus Redemptor noster, in illa oratione, quam vespere passionis suæ, discipulis supremam valedicens ad Patrem habuit, quam ardentissime nobis illam, tanquam ad conseruationem nostram maxime necessariam, ab eo postulauit, dicens; *Pater sancte, serua eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, vt sint vnum, sicut & nos.* Quibus in verbis obiter, & velut per transennam, notanda illa, quam ponit, comparatio est: Vt enim filius natura vnum quid est cum patre, ita nos amore & dilectione vnum quid esse cupit. Atque hæc no-

Rodriguez exercit. pars 1.

stra futura custodia, & conseruatio est.

CAPVT III.

Aliquot è sacra Scriptura de promuntur rationes, è quibus, quantopere ad charitatem & vnionem fraternam habendam obligemur, ostenditur.

IOANNES Euangelista cum vehementer, quem Deus erga genus humanum amorem habuit & ostendit, Filium suum vnigenitum ei dando, declarasset, inferret & concludit: *Charissimi, sic Deus dilexit nos, & nos debemus alterutrum diligere.* Petere hoc loco à nobis quis non immerito posset, quomodo ex eo, quod ita nos Deus dilexerit, Apostolus amorem erga proximos inferat & concludat, nam inde non aliud inferre debuisset videtur, quam vt Deum ipsi feruide diligeremus, cum sic ipse nos dilexerit prius. Facile huic dubio respondere est. Primo, ideo hoc modo Apostolum locutum esse, vt hinc amoris erga proximum excellentiam, quantique eum Deus faciat, videremus. Sic cum apud Matthæum quidam legisperitus à Redemptore Iesu petisset: *Magister, quod est mandatum magnum in lege?* & Dominus respondisset: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, hoc est primũ & maximum mandatũ;* ilico sine vlla vltiori interrogatione subiungit: *Secundũ autẽ simile est huic; Diliges proximum tuum sicut teipsum.* Tantum de primo mandato, Domine, te legisperitus ille sciscitatus erat, cur autẽ tu illi secundi mentionem inferes? Vt hinc nimirum disceremus, quanta sit amoris erga proximum dignitas & excellentia, quantique eum faciat Deus.

Secundo, quia amor Dei & proximi sunt velut duo annuli inuicem innexi & inferti, quorum vnus sine alio è digito tolli nequit, at non nisi ambo simul. Similiter amor Dei & proximi semper sibi

P mutuo

mutuo coniunguntur & vniuntur, atque ideo hic sine illo esse nequit: nam vno & eodē charitatis amore tam Deum, quam proximum propter Deum amamus; ac proinde amari à nobis non potest Deus, quin simul ametur proximus, nec proximus amore charitatis diligi, quin eadem opera ipsum amemus Deum: proximi quippe amandi ratio & norma Deus est. Quocirca Apostolus, denotaturus nos proximum amando, Deum simul etiam amare, statim subiungit: *Si diligamus inuicē, Deus in nobis manet, & charitas eius in nobis perfecta est.* Vt autem ostendat, in amore Dei ipsum amorem proximi includi, addit: *Hoc mandatum habemus à Deo, ut qui diligit Deum, diligit & fratrem suum.* Dei erga homines amor, ac quantum opere ipse velit eos à nobis diligi, nimis quam clare & euidenter patet ex eo, quod amare Deum non possumus, quin simul proximum amemus; nec proximum offendere, quin etiam offendamus Deum. Si quis Rex ita suum famulum diligeret, ut quoties hunc quis offendere aut necare veller, semper se Rex ante eum poneret, ictum aut telum exceperurus; adeo ut nullatenus famulus tangi lædive balista aut gladio posset, nisi ipse Rex ante læderetur aut offenderetur; an non is extremus huius amor foret? Idem porro Deus cum hominibus agit: semper siquidem ita se ante homines collocat, ut offendere proximum nequeas, quin pariter ipsum offendas, ut ita proximo inferre damnum caueas, ne hunc offendens Deum offendas. Vnde per Prophetam suum ait, *Qui tangit vos, tangit pupillam oculi mei.* A deo ut, dum proximum lædimus, lædamus Deum; dum proximum amamus, amemus Deum; dum proximum diligimus, & Deum. Quia ergo amor Dei & proximi semper coniunguntur, & vnus alteri includitur, nec ab inuicem commode disungi aut dispesci queunt, merito vtrumlibet è duobus amoribus inferre & concludere Iohannes potuit: vnum enim stabiliens simul etiam alium à nobis exigebat; porro expresse amorem erga pro-

ximos hinc intulit & conclusit, non autem Dei; quia ipsa Dei amandi obligatio & debitum principium est per se notum, & nimis quam manifestum: principia autem supponi solent, at non probari, sed tantum conclusiones. Vnde proximi amorem inde expresse conclusit, quia hanc alius fortasse conclusionem inde non eliciisset.

Tertio respondeo, Ioannem in ea Epistola non tam loqui de amore, qui aridus & sterilis sit, quam de feraci, fructuoso, utili, qui opera bona & benefacta secum trahat; vnde ait: *Filioli mei, non diligamus verbo, neque lingua, sed opere & veritate.* is namque verus amor est. Declaraturus autem, hæc opera bona Deum postere, ut proximo & fratribus impendamus, (iuxta illud Osee, quod in Euangelij etiam citatur, *Misericordiam volo, & non sacrificium*) ideo expresse amorem erga proximos inde elicit & intulit. Sicut si quis creditor absens suo debitori per epistolam sic scriberet: *Quod mihi debes, velim id meo nomine Petro aut Paulo, qui apud te præsens est, persoluas; est i& quippe res mea, & eam vt persolutam habebis: pari modo Ioannes, creditoris nostri, cui tantum amorem, tantaque beneficia debemus, nomine nobis edicit: *Si sic Deus dilexit mundum, tantumque nos illi debemus, & nos debemus alterutrum diligere; in proximum namque Deus debitum, quod ipsi debemus, transcripsit. Quam fratri tuo facis charitatem aut beneficium, Deo id præstas, & hoc ipse recipit quasi sibi præstitum. Ipse enim Dominus ait: Amen dico vobis, quamdiu fecistis vni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Est hoc & aliud, & quidem efficax ad fratres nostros diligendos, benequæ i& iendum, motiuum; ita namque fiet, vt quæuis, si illorum personam intueamur, nihil nos illis debere credamus, in Deum tamen oculos conijciendo, & quantum illi debeamus, atque adeo suū illū ius in proximos trāstulisse accessisse cogitando, illi plurimū nos debere, & seruos illius deuinctissimos esse, cōfessuri simus. Quare egregie R. P. M. Auila, di filia*

Quan-

1. Ioan. 4. 12.

ibid. v. 21.

Zach. 28.

1. Ioan. 4.

Off. 1. 1.

Mat. 23.

In reg. 1.

9. 175. 10.

15. ex. 50.

Mat. 23.

C. 96. 10.

di filia

Quando, inquit, tua tibi caro suggeret, Quidnam huic debeo, vt illi benefaciam? quomodo eum amabo, qui mihi malum ante intulit? Respondero: Audirem equidem fortasse te, si amoris mei causa ipse proximus solum esset; at, cum ipse Christus eius amandi causa sit, qui bonum & veniam proximo impensam, velut sibi factam admittit ac reputat, cur amorem & beneficia mea impediat, quod proximus is sit, qui est, aut malum mihi quod voluerit, irroget, cum non tam ipsum spectem, quam ipsum Christum? Quamobrem bene & ex ingenti Dei erga nos amore Apostolus amorem in proximos infert. Vt autem melius hocce nos moueret, & huic amorem persuaderet, in pramissa & propositione, (e qua isthanc conclusionem elicit) incarnationis Filii Dei mysterij mentionem fecit: *Quoniam Filium suum unigenitum misit Deus in mundum: Vt meminerimus scilicet & consideremus, Deum quodammodo cum hominibus consanguinitatem conarxisse, ac prouide iam proximos vt Dei consanguineos, & Iesu Christi fratres intueamur, & eos vt tales diligamus.*

CAPVT IV.

Qualis nostra cum fratribus vnio esse debeat.

In reg. breu. q. 175. siml. 15. ex. 50.
BASILIVS & Augustinus, illustra Ecclesie nostrae sydera, egregie nobis, qualis esse debeat vnio, quam cum fratribus nostris colere debemus, illa, quam Apostolus adfert, similitudine & metaphora a corpore humano, & membrorum eius inter se conformitate & vnione, petita declarant. Videte, inquit, quamnam sit inter corporis nostri membra vnio & conformitas, quomodo vnum alteri obsequium & opem praestet, oculus pedi, pes manui, quomodo manus caput tueatur, & si quis pedem tuum proterat, ilico lingua vigilans dicat: Caue, quia pedem offendis; quomodo item omnia parti debiliori vnanimiter opem ferre allaborer: vt videre est, dum vel vulnus aliquod ac-

cepisti, aut alio quopiam malo laboras, quomodo vnumquodque, quod sibi necessarium est, alimentum sumat, quod autem superest, alteri largiatur. Quid de illa passionum ac dolentiae conformitate, quam medici vocant sympathiam, vt scilicet dolente & languente stomacho, doleat & patiatur caput, & membro vno sanitati restitui incipiente, totum corpus gaudeat & exultet? Ait Apostolus: *Pro inuicem sollicita sunt membra, & si quid patitur vnum membrum, compatiantur omnia membra: siue gloriatur vnum membrum, congaudent omnia membra.* Quod Augustinus examinat, dicens: *Ecce pes calcas spinam; quid tam longe ab oculis, quam pes? Longe est loco, sed proximus affectu charitatis.* Mox ergo, vt spina pedi inhaeret, illam oculi quamprimum inuestigant, quamprimum ad eam corpus se inclinat, quamprimum lingua sciscitatur, vbi nam sit, quamprimum denique manus ad eandem educendam se applicat. Sani tamen sunt oculi, sana est manus, corpus, caput, lingua, sanus est & pes, illo tantum loco excepto, qui ob spinam insidentis aculeum dolerit: itaque, *pro inuicem sollicita sunt membra, & compatiuntur omnia membra, donec pes perfanetur; vbi autem iam sanatus est, omnia congaudent, & ei veluti congratulantur.* Ita nos cum fratribus geramus oportet, vt nimirum ita pro inuicem solliciti simus ac laboremus, ac si nostra res ageretur, & ita bono alieno gaudeamus, & malo doleamus & compatiamur, ac si proprium bonum malumve id foret.

In reg. breu. q. 175.
 In his duobus potissimum amorem & charitatem mutuam Basilius Magnus elucere ait, vt nempe proximorum nostrorum afflictionibus & laboribus, cum spiritualibus, tum corporalibus contristemur & compatiamur, bono vero eorum ex corde gaudeamus: idque ex mente Apostoli, dicentis: *Gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus.* Quamobrem, vt bene obseruat Climachus, si quis examinare volet, quo erga proximum amore & charitate feratur, videat num illo peccate ploret, in gratiis vero & charismatibus illius